

Kárász Anikó 49293.
Főtitkár jelölt

1991-ben végeztem a Semmelweis Egyetem Fogorvostudományi Karán.
1993-ban szakvizsgáztam fog- és szájbetegségekből.
Az egyetem elvégzése után 1994-ig gyermekfogászaton dolgoztam a főváros XV. kerületében.

Már ekkor is olyan volt az orvosok megbecsültsége, hogy kénytelen voltam egyfajta pályamódosításra, 1995-2010 között a gyógyszeriparban dolgoztam.
Az utolsó 4 évben kórházban dolgozó orvosokat látogattam, ekkor szembesültem a finanszírozás anomáliáival.

2010-ben úgy döntöttem, hogy teljes állásban szeretnék a fogászattal foglalkozni, ezért vásároltam egy vegyes, alapellátó fogászati praxist Dunakeszin.
És ekkor újabb tapasztalattal gazdagodtam, nevezetesen az alapellátás finanszírozásának problémáival.
A fogászati finanszírozás lehetetlenségét pedig a saját bőrömön tapasztalom, még jelenleg is.

Az orvos társadalom heterogén csoportokból áll össze, vannak kórházban dolgozó orvosok, szakrendelőben, alapellátás különböző szegmenseiben dolgozók, frissen végzett kollégák, rezidensek, nyugdíj mellett dolgozók stb.

Az orvosi kamarának minden orvos érdekét kell képviselnie, senki sem érezheti magát kirekesztettnek!
Nyilvánvaló, hogy ennek megvalósítása nem egyszerű feladat!

1991-ben végeztem, akkor úgy gondoltam, hogy milyen szerencsések vagyunk, akik most kapjuk kézhez a diplomát, két évvel a rendszerváltás után.
Úgy gondoltam anno, hogy nekünk könnyebb lesz, mint az elődeinknek volt.

Azóta eltelt három évtized, és azt látom, hogy nem lett könnyebb!
Az utóbbi években néhányunknál elindult némi javulás, de sokan ezt még nem érezzük!

Nem kétséges, hogy sokat kell még tennünk azért, hogy megbecsültségünk a megfelelő szintre kerüljön! Többek között ebben szeretnék aktívan részt venni!

Budapest, 2019. november 24.